Де я вперше чув російську мову?
На Роменщині, в глухім селі.
В пам'яті моїй зринає знову
спогад про дитинство на Сулі.

З тих років двадцятих бачу й досі:
коли голод гнав до нас людей,
жив у тітки нашої Ходосі
хлопець з Волги, звався Дорофей.

В латаній до нас приходив свиті,
грався з нами, за м'ячем гасав.
В нього очі — як волошки в житі,-
мов про нього Головко писав.

В хаті нас не двійко і не трійко,
не як з рукавички — як з мішка.
В тітки ж за Сулою Дорофійко
ріс коло ще меншого Мишка.

Якось він зайшов до нас у хату
(а було тоді йому літ шість),
до макітерки метнулась мати,
пиріжка дає, а він не їсть, —

взяв за пазуху, картуз на брови:
— Это я Мишутке понесу... —
Так спізнав я і чарівність мови,
і російської душі красу.